

“El senyor Delcòs i el senyor Guàrdias fins em feien guardar secrets tenebrosos del tarragonisme més aprofundit. En un dels passeigs nocturns pel Balcó del Mediterrani, ja a les darreries del meu sojorn a Tarragona, em van fer dipositari i còmplice passiu d'un d'aquests secrets que no va ser pas l'únic i que no es podia revelar a ningú – cosa del tot certa- sense perill indeclinable de destruir o frustrar el projecte. Es tractava que Tarragona – sota la vara de l'alcalde Olivé- intentava convertir ràpidament aquell talús, aquell coster d'una innoble pedregositat que feia cap a l'amfiteatre, en un tou ubèrrim de verdor que s'anomenaria parc del Miracle. Doncs, bé. Per aconseguir que la vegetació creixés de pressa, fes tota la via desitjable, després de plantar els arbres – tinc idea que hi abundaven acàcies que si tenen aigua són aviat ufanoses- el senyor Olivé, saltant-se qualsevol mínima regla d'higiene – feia que, de nit, les aigües brutes, pràcticament la quisica líquida de la part alta de la ciutat, durant sis hores – de mitja nit a les si del matí- regués i deixés ben xopa la tendra plantada de l'incipient par del Miracle. La quisia ben administrada i en versió aquosa, que regava i nodria aquella flora privilegiada, va fer miracles – com el nom de l'indret augurava- i. Molt aviat, tot el coster va ser una massa verda que va transformar el paratge. Estèticament, la vista de l'amfiteatre i la plata al fons en van sortir molt beneficiats, i no tinc cap dubte que el plaer de la contemplació és un bon negoci marginal.”

Xavier Amorós. **Temps estranys. Clarobscur en la llarga postguerra reusenca. Llibre primer, 1941-1950.** Associació d'estudis Reusencs, 2000. Pàg. 241-242